

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Rebus Iaponicis, Indicis, Et Pervanis Epistolæ
Recentiores**

Hay, John

Antverpiae, 1605

Qva Ratione Incarcerati Sacaio Missi Sint Nangasacvm, Et De molestis in
itinere toleratis. Capvt X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61204)

bras se abdunt, sed tamen nullus deprehensus est, qui in hac pestate, vel minimum signum apostasię dederit: nisi quod terna tantum fuga periculi impendentis declaravit imbecillitatem suam, sed exultatione dignam, cum fuerint recentes plerumque media gentilitatis hyeme plantata. Sed redeamus ad captiuos

QVA RATIONE INCARCERATI SACAI
 MISSI SINT NANGASACVM, ET DE
 molestiis in itinere toleratis.

CAPVT X.

POST QVAM hi serui Dei cum ignominia supra commemorata deducti in equis gregariis fuere per vias Ozacana & caiana ciuitatis, mandauit Taicosama eos terrestri itinere perducere Nangasacum cum publicis litteris, vt de loco in locum attribuerentur illis satellites, aliaque necessaria ad iter Nangasacum vsque, vbi Fazamburus eos in suam curam recipere debebat. Sed perducere Nangasacum. Vt autem Taicosama terrestri itinere perferret marino, quod erat breuius, non alia causa fuit, quam maior terror injiceretur Regnorum populis, per quem erat transandum, abest enim Meaco Nangasacum sexcentis passuum ab insula terra continentis, vt ne quis in posterum vel aspiraret ad nauacrum sacri baptismi, aut Patres reciperet.

Sacaiio itaque excessere ad 9 Ianuarii anni 97, committuntur stipati hominibus armatis. Praebat vnus tabellam senrentia supra dictum est, in longa hasta praefrens, qui silentio ac obsequio imputatam innoxiiis promulgabat. Molestia & arduitas huius perfectionis eiusmodi fuere, quales pauperibus & male vestitis atheniensibus viatoribus summa hyeme afferre solent ingentia frigiditates, glacies. Negandum non est gentiles, quibus ordine commendabantur, omni humanitate eos tractasse, alios commiseratione motos ob eorum innocentiam, alios reformidantes, si vel morte vel alio casu aliquis eorum ereptus fuisset, ipsorum incuria accidisse putaretur. Itaque equos eis procurabant, vt equos in Iaponia vsitatos, quae duorum hominum humeris deponantur, si eis opus erat. Nam crebro, etiam ad augendum metum suum, pedibus iter conficiebant, vti apparebat ex eorum inflammatione & vulneribus.

In hunc finem P. Organtinus Christianum quendam, nomen Petrum, insigni virtute praeditum Meaco dimisit, qui tribus fratribus nostris eorumque locis necessaria, dum opus esset, e sua crumena ministraret. Fuit & alius faber lignarius, dictus Franciscus

qui eadem de causa se adjunxerat comitem Patribus Franciscanis. Hi duo ergo, quia magna libertate agere cœperant cum captiuis, eisq; inferuire; paucis post diebus pro Christianis & ipsi à satellitibus capti sunt, & commissi iis qui ipsis succedebat, ut omnes perducerent Nangoiam. Quam ob causam non solum nullum ceperunt dolorem (Meaco enim digressi erant cum desiderio tam felicem obtinendi exitum), sed etiã magna voluptate affecti sunt, diuinoque numini pro tanto munere gratias egerunt: quare & reliquum iter eximio cum gaudio prolecuti sunt, ardentibusque ad Deum precibus aliisque piis exercitiis animum corroborarunt. Vnde & singulari cœpere tenere desiderio sanctissimo Christi corpore ante obitum communicandi. Qua de re Pater F. Petrus Commissarius ad P. Rectorem Collegii nostri Nãgasachani, & Paulus frater noster ad P. Viceprouincialem scripsit his verbis: Nullum aliud in hac vita desiderium habemus, quam aliquo die confitendi & communicandi, antequam perueniamus Nãgasachum: nec enim scimus, an postea oblatura se sit vlla occasio: Patribus enim his Franciscanis, nondum huius idiomatis satis gnaris, non possumus integram conscientia rationem exponere. Magno autem solatio nostro id munus obire posset P. Franciscus Pafius.

Ad hanc animi preparationem porrò accedebant exhortationes, quas nunc Paulus ad Iaponios nunc Patres Franciscani per interpretem habebant, iisque animabant eos ad offerendum se Domino Deo toto pectore, atque excitabant ad agnoscendam tantam diuinæ bonitatis gratiam. Quod rectius intelligitur ex sermone, quem F. Martinus ad omnes habuit per vias: qui postea in idioma Iaponicum traductus in pectore vnus è crucifixis repperus est, & est qui sequitur.

Frates, cogitare debemus nos magnos esse peccatores, neque cognoscere, quanto beneficio Dominus noster in hac exigua afflictione nos afficiat. Multi Sancti, & singillatim S. Franciscus, omni studio aspirabant ad coronã martyrii, verũ concessum eis non est, ut ad eam pertingerent. Hanc ipsam Deus hodie nobis offert, & non quouis modo, sed per instrumentum crucis. A Christo impẽse amabantur Apostoli, & tamen crucem non concessit, nisi duobus tribusve: ex cæteris quoque sanctis nonnulli fuerunt decollati, alii in lebetes bullientes demersi, alii affati, alii in stagna gelu rigeri cõjecti: hi in mille frustra dilacerati, isti medio corpore secti: multi è montibus præcipientes acti, & in rupes ac præcutos scopulos & cautes dejecti, ut omnibus membris dissoluerentur,

ac denique alio atque alio genere cruciatuum tormentorum probati, spiritum suum reddiderunt Conditori. At nobis, in immeritis, nunc paratum est trophæum, in quo ipse filius Dei in te sua mundum restituit, quod beneficium tam singulare & mensum est, ut angelicam quoque intelligentiam excedat. In comparemus nos ad perferendos fortiter omnes cruciatus & terrificis nobis inferendos, armantes nos gloriose Christi passionis memoria, qui, licet ab omni culpa alienissimus, tamen pro salute nostra promptissime omnes molestias & tormenta suscipit. Infinita misericordia est, quam nobis declarat Dominus: nam pro vno etiam lethali peccato promeruerimus æternas & mirabiles inferni pœnas, dignatus est tamen eas commutare in breuem & transitoriam. Cæterum quia homo sua natura infirmus est, nec facile aliquid perpeti potest, necesse est, ut gratiam de cælo imploremus. Toro igitur corde ad sanctissimam Dei matrem, peccatorum aduocatam, ad gloriosum D. Franciscum ad angelum custodem, & ad omnes Sanctos in cælo cõfugamus, ut intercedant pro nobis. Hęc summarim dixit P. F. Martinus cum magna audientium consolatione.

Multa alia in hoc itinere acciderunt, ædificatione plena breuitatis causa omitto: tantum id dico, tantam lætitiã & patientiam, & humilitatem ab hac sancta Societate fuisse demonstratam, ut omnes obstupuerint, ipsique Bonzii asseuerauerint, esse viam legis Euangelicæ latius dilatandæ & propagandæ.

DE QVIBVSDAM PERSECVTIONIBVS
IN TEMPORE IN CHRISTIANOS
 excitatis.

CAPVT XI.

CVM Taicosama edictum de prædicatione Euangelii extendenda, adjuncta pœna in transgressores & omnes qui ad id attinerent, renouatum esset, nonnulli gentiles Dominum metu edicti Regis, (qui etiam ex causa leui maximos saepe Dominos suo statu deiecit) tum ex odio, quò religionem Christianam prosequerantur, decreuerunt omnes fideles tuæ diuisioni subiecti ad cultum idolorum compellere. Ex horum impiorum hominum numero in primis fuit Gubernator Facatanus Taicosamæ admodum familiaris, qui suis Christianis (ii millesimum attingentium numerum) imperauit, grauib; interpositis minis, ut renouarentur